

# Türkiye'nin müziği

(Baştarafı Sa. 2'de)  
olduğunu görüyoruz. Her ko-  
nuda büyük ve ileri görüşü  
olan Atatürk müziğimizin  
dört beş asır geride kaldığını  
zaman kaybetmeden batı sevi-  
yesine getirmek gerektiğini  
düşünerek ileri seviyede mü-  
zik öğretim ve eğitimini mem-  
lekette başlatmıştır.

Sanatın amacı güzel yarat-  
ma olduğuna göre elbette  
Türk müziğinin de kendi çer-  
çevesinde çok güzel devrinin  
özelliğini taşıyan güzel eser-  
ler olacaktır ve vardır. Bu es-  
serlere sahip olup olamıyort koru-  
mamız tarihimiz yönünden de  
kereklidir. Bunun için bir ens-  
titü ve arşiv kurulmalıdır. Bu  
enstitü bilimsel çalışmalar ya-  
par, icra topluluğu kurar, sa-  
lonunda konserler, konferans-  
lar verilir. Bugün batı alemi-  
nin de ortaçağ ve Rönesans  
devirlerinin müziğini yaşatan  
kurumları ve toplulukları var-  
dır. Fakat bünyesinde eksiklik  
olup tam bir gelişim yapama-

mış, devrini tamamlayıp bu  
gün için ma'eseef yozlaşmış  
bulduğu bizzat mensupları  
tarafından da ileri sürülen  
bir müzik türü için konserva-  
tuar açamaz. Plyasa müziği  
için bilmem söz söylemek ge-  
rekli midir? Batıda popüler  
müzik, mandolin, elektro gi-  
tar, akordyon v.s. gibi aletler  
konservatuvarlarda öğretilmez  
halk arasında yapılır ve öğre-  
nilir. Eğer Türk müziği geli-  
ş-tirmek isteniyorsa bu ona an-  
cak üçüncü unsur, yani çok  
seslilik katılarak yapılabilir.  
Nitekim Cumhuriyetten sonra  
memleketin Rey, Aınar, Er-  
kin, Saygun, Akses gibi birin-  
ci kuşak ve daha sonraki ku-  
şaktan olan bestecileri başarılı  
örnekler vermişlerdir. Ankara  
Devlet Konservatuvarının kon-  
servasyon bölümündeki öğrenci-  
lere bu yolda araınalar yapma  
imkânını vermek için Türk ve  
folklor müziği dersleri okutul-  
maktadır. Yok eğer Türk mü-  
ziğinin çok sesli olamayacağı  
ileri sürülüyorsa o zaman onu  
olduğu yerde bırakıp tarihi  
belge olarak saklamak ve ge-  
leceğin için başka yollara git-  
mek gereklidir. Bu da Atatürk  
Türk'yesinde bestecilerimiz ta-  
rafından yapılmaktadır.

Tek sesli Türk müziğinin bu  
günkü durumunu batı müziğinin  
den üstün görmek ve öyle oldu-  
ğunu iddia etmek hiçbir bilim-  
sel gerçek taşımaz, duygusal  
olmaktan öteye geçemez.

Sanatta millilik konusuna  
gelince; filân sanat eseri milli-  
dir bizim elbette ötekî ise  
millî değildir. bizim olamaz di-  
ye bir saurlardırma yapıla-  
maz. Gerçek değer taşıyan bir  
edebî eser, piyes, film, tablo,  
heykel ve müzik yaratırsa han-  
gî millete ait olursa olsun ken-  
di memleketinin olduğu kadar  
bütün dünyanın da hayranlığı-  
nı kazanır. Gariptir ki bugün  
teksest müziğimize bağlı olup  
onu milli sözünü silgi olarak  
kullanıp savunular bile ilim  
ve teknikte batıya erişmek ge-  
reğine inanmakta, sosyal ya-  
şayışta o tarafa çok benze-  
mekte, hele giyimde ise fark-  
sız olup millilik yönünden bir-  
liklik göstermemektedirler.  
Bugün Japonya gibi gelişmiş  
rime çok bağlı olan bir ülkede  
bile batı müziği sanatı çok  
ileri durumdadır. Acaba sanat

ta eskimis, devrini yaşayıp ta-  
marlamış birtakım kalıplara  
körü görüne bağlı kalmak mı,  
yoksa millete daha iyisi, güze-  
li, üstün nitelik ve değer ka-  
zandırılmış olanı vererek  
ilerleme yoluna girmek mi sağ-  
lam bir milliyetçilik olur?

Artık duygularımızı bir ke-  
nara bırakalım, kafamızı kul-  
lanarak bu alanda da değer  
alanlarda yaptığımızın gerekli  
olduğuna, böyle yaparsak da-  
ha güzel duygulara sahip ola-  
cağımıza inanalım.